

בש"פ 5385/15 - גלעד קליינר נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 5385/15

לפני: כבוד השופטת א' חיות

המבקש: גלעד קליינר

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע בעמ"י 10642-08-15 ועמ"י 10612-08-15 מיום 5.8.2015 שניתנה על ידי כבוד השופטת ר' ברקאי

בשם המבקש: עו"ד איתמר בן גביר

החלטה

בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' השופטת ר' ברקאי) בעמ"י 10642-08-15 ועמ"י 10612-08-15 מיום 5.8.2015 במסגרתה התקבל ערר המשיבה על החלטת בית משפט השלום באשקלון (כב' השופט א' דהאן) במ"י 86-15 מיום 4.8.2015.

1. ביום 30.7.2015 התקיים מצעד הגאווה בירושלים ובמהלכו נדקרו שישה צועדות וצועדים וביניהם הנערה שירה בנקי ז"ל, שנפטרה מפציעה מספר ימים לאחר מכן, ביום 2.8.2015. מעט לאחר אירוע הדקירה ובאותו היום, פרסם המבקש פוסט בפייסבוק ובו כתב: "ישי שליסל, אם כבר החלטת לדקור בפעם השניה [...] לא יכולת לעשות הפעם עבודה קצת יותר יעילה??? [...] אז לפחות היית מצליח להרוג כמה מהסוטים הארורים [...] צריך לקוות שלפחות אחד משני הפצועים הקשה ימותו" (השגיאות במקור). בעקבות פרסום זה הוגשה תלונה למשטרה נגד המבקש והוא נחקר

ונעצר. בסמוך לאחר מכן, הגישה המשיבה בקשה לבית משפט השלום לעצור את המבקש לפרק זמן בן שבעה ימים לצרכי חקירה, נוכח החשד כי התנהגותו עלולה להפר את שלום הציבור וכן נוכח העובדה שהחזיק פרסומים גזעניים.

2. בהחלטתו מיום 31.7.2015, קבע בית משפט השלום (כב' השופטת ס' כהן) כי הפרסום האמור יכול להוות הסתה לאלימות וכי קיים חשד סביר נגד המבקש שכן תוכן הפרסום מלמד על עידוד להפרת שלום הציבור והמבקש עצמו אף העיד כי הפרסום נעשה על מנת לעורר דיון ציבורי. אשר לעילות המעצר ולמסוכנות הנשקפת מן המבקש, עמד בית משפט השלום על כך שהמבקש נעדר עבר פלילי וקבע כי העובדה שהדעה שהביע המבקש שנויה מאוד במחלוקת היא כשלעצמה אינה מחייבת את המסקנה כי יש בעצם האמירה מסוכנות שבגינה יש להורות על מעצרו של המבקש. אשר לחשש משיבוש הליכי חקירה, עמד בית משפט השלום על כך שיש פעולת חקירה אחת שבנוגע אליה יכול להתבצע שיבוש אך הוא קבע כי גם בכך אין די על מנת להצדיק את המעצר. מטעמים אלה, הורה בית משפט השלום על שחרורו של המבקש בשני תנאים: התנאי הראשון הוא חתימה על התחייבות עצמית בסך 5,000 ש"ח כדי להבטיח את התייצבותו לחקירה ולמשפט, והתנאי השני נועד למנוע ממנו אפשרות לעורר התססה של אחרים ובמסגרתו נאסר עליו "לפרסם פרסום כלשהו ברשת חברתית כלשהי" עד ליום 9.8.2015 (להלן: ההחלטה הראשונה).

3. ביום 3.8.2015 שבה המשיבה ועצרה את המבקש בטענה כי הפר את תנאי השחרור שנקבעו בהחלטה הראשונה. המשיבה טענה כי המשטרה ערכה שני ביקורים בביתו של המבקש בלא מענה וכי ביום 2.8.2015 הוא פרסם מסרון שהופץ ליותר מ-100 אנשים ובו הביע שמחה על פטירתה של הנערה שנדקרה במצעד ונפטרה מפציעה באותו היום וכן ציין כי "כאב לו הלב" על כך שהדוקר שממילא הולך לכלא לשנים רבות לא הצליח להרוג אפילו אחד או אחת מאותם "סוטי נפש". בסוף ההודעה ציין המבקש כי אין בכך כדי לקרוא למעשי אלימות.

בהחלטתו מאותו היום, קבע בית משפט השלום באשקלון (כב' השופט א' דהאן) בהסכמת הצדדים כי המבקש יעצר עד למחרת, 4.8.2015, בשעה 17:00 וכי במועד זה יערך דיון ובו יוצגו חלופות מעצר שיש בהן פיקוח והשגחה הדוקים יותר על המבקש.

4. בהחלטתו מיום 4.8.2015, קבע בית משפט השלום כי ישנן ראיות לכאורה לכך שהמבקש הפר את תנאי המעצר שנקבעו בהחלטה הראשונה. לעניין שליחת המסרון בתפוצה רחבה, קבע בית משפט השלום כי כוונתו של המבקש הייתה לעקוף את הוראת בית המשפט בה נאסר עליו לעשות שימוש ב"רשת חברתית כלשהי". בית משפט השלום עמד על כך שפרשנות תכליתית של הביטוי "רשת חברתית" בהחלטה הראשונה מעלה כי משמעותו היא אמצעי המאפשר לאדם אחד לפרסם דבר המגיע לאנשים רבים ותימוכין לכך מצא בית משפט השלום באופן שבו הוגדרה מטרתו של תנאי זה בהחלטה הראשונה - למנוע מן המבקש להתסיס אחרים. למרות שקבע כי המבקש הפר את תנאי שחרורו ולאחר שציין כי ברגיל הפרה כזו מחייבת לעוצרו מחדש, קבע בית משפט השלום כי במקרה דנן יש להתחשב בנסיבותיו האישיות של המבקש ובמצבו הנפשי המורכב המביאים לכך שקיים סיכון במעצרו. מטעמים אלה, קבע בית משפט השלום כי ניתן להשיג את מטרת המעצר גם בחלופה שפגיעתה בחירות המבקש פחותה ועל כן הורה על שחרורו בתנאים מחמירים מאלה שנקבעו בהחלטה הראשונה: מעצר בית מלא בפיקוח שני מפקחים שנדרשו לחתום על ערבות צד ג' בסך 15,000 ש"ח, ערבות עצמית בסך 15,000 ש"ח והפקדת מזומן בסך 3,000 ש"ח. עוד נקבע כי במקום בו שוהה המבקש במעצר בית לא יהיה כל מכשיר אלקטרוני היכול ליצור תקשורת עם החוץ למעט טלפון קווי של בזק, וכי המבקש יימנע מלהפיץ בדרך עקיפה כלשהי מסרים או לבוא בקשר טלפוני עם אדם אחר זולת המפקחים. בית משפט השלום הורה כי תנאים אלה יהיו תקפים עד ליום 12.8.2015 (להלן: ההחלטה השנייה). לבקשת המשיבה, עיכב בית משפט השלום את ביצוע ההחלטה השנייה עד למחרת, 5.8.2015, בשעה 12:00, לצורך הגשת ערר.

5. המבקש והמשיבה הגישו עררים על ההחלטה השניה לבית המשפט המחוזי בבאר שבע. בהחלטתו מיום 5.8.2015, קיבל בית המשפט המחוזי את ערר המשיבה ודחה את ערר המבקש. אשר לשליחת המסרון, אימץ בית המשפט המחוזי את פרשנותו התכליתית של בית משפט השלום בהחלטה השניה בקובעו כי שליחת מסרון לתפוצה של כ-100 אנשים עולה כדי שימוש ברשת חברתית. בית המשפט המחוזי הוסיף וקבע כי המסרון כשלעצמו מלמד על הסתה לאלימות מצד המבקש, שהיא אותה העבירה שבגינה נחקר, נעצר ושוחרר בתנאים מגבילים, ומשכך קבע כי מעשיו מהווים הפרה בוטה של תנאי השחרור. בנסיבות אלה, קבע בית המשפט המחוזי כי התנהגותו של המבקש מלמדת כי אין בו כל מורא מן הדין אלא כמיהה להמשיך ולהפיץ את דעותיו המהוות, לכאורה, הסתה לאלימות, ומשכך הוא אינו ראוי לאמונו של בית המשפט ואין להורות על שחרורו בתנאים מגבילים. אשר לנסיבותיו האישיות של המבקש, קבע בית המשפט המחוזי כי בשלב זה של החקירה הן אינן מצדיקות שחרור בתנאים מגבילים וזאת גם בהינתן התנהגותו של המבקש והפרות האמון מצדו, כמפורט לעיל. עוד הוסיף בית המשפט המחוזי וציין כי החקירה נמצאת בשלבי סיום וכי הארכת המעצר מבוקשת עד ליום המחרת, 6.8.2015. מטעמים אלה, הורה בית המשפט המחוזי על מעצרו של המבקש עד ליום 6.8.2015 בשעה 17:00.

6. מכאן הבקשה שבפניי במסגרתה מעלה המבקש שלוש טענות: ראשית, סבור המבקש כי הערכאות קמא שגו בפרשנות הביטוי "רשת חברתית" ולטענתו ביטוי זה אינו כולל שליחת מסרונים. שנית, טוען המבקש כי שגה בית המשפט המחוזי בקובעו כי תוכן הביטוי במסרון ששלח ביום 2.8.2015 מלמד על הסתה לאלימות מצדו. שלישית, טוען המבקש כי בית המשפט קמא התעלם ממצבו הנפשי הקשה המצדיק את שחרורו למעצר בית.

7. דין הבקשה להידחות.

הלכה היא כי רשות לערור בענייני מעצר תינתן רק במקרים המעלים סוגיות בעלות חשיבות משפטית, ציבורית או אחרת, החורגת מעניינו הקונקרטי של המבקש (ראו, למשל: בש"פ 3093/15 ינאו נ' מדינת ישראל, פס' 4 (4.5.2015)). טענותיו של המבקש במסגרת הבקשה דנן אינן מעלות סוגיה בעלת חשיבות כזו והן נטועות רובן ככולן בעניינו הפרטני. מעבר לצורך אציין כי לא ראיתי מקום להתערב בפרשנות התכליתית שנתנו הערכאות קמא לביטוי "רשת חברתית". אכן, שליחת מסרון לכ-100 אנשים הינה, למצער, שוות ערך לפרסום ברשת חברתית בהקשר הקונקרטי בו עסקינן. זאת, נוכח המטרה המפורשת שעמדה ביסוד התנאי שקבע בית משפט השלום בהחלטה הראשונה והיא למנוע מן המבקש להתסיס אחרים. כמו כן אין לקבל את הטענה כי בית המשפט המחוזי התעלם ממצבו הנפשי של המבקש. עיון בהחלטתו מלמד כי בית המשפט המחוזי היה ער לנסיבות המיוחדות האופפות את עניינו של המבקש אך ערך איזון ראוי בין השיקולים השונים הצריכים לעניין והגיע לתוצאה שאליה הגיע, אשר בה אין מקום להתערב.

הבקשה נדחת.

ניתנה היום, כ"א באב התשע"ה (6.8.2015).

